

zlatu knjigo, katero je takòj začel prebirati. In glej čuda: v knjigi so bile naj-krasnejše pesence in pripovedke, ki mu so napajale dušo s srečo in blaženostjo.

* * *

Ako bodete pridni, otroci ljubi, pa tudi vam prinese „Vrtec“ po katero lepo pesenco in pripovedko iz te zlate knjige.

(Iz hrvaščine po A. Harambašiću prosto preložil Iv. T.)

Pravljice o morji.

(Piše M. Šašelj.)

1. Ribica, ki nosi srečo.

Mlad ribič sedel je v čolniču na morji in nastavljal svoje mreže ribicam, ki so veselo plavale po vodi. Dejal pa je mladeneč sam v sebi: „Oj, da bi pač ujel ono ribico, ki prinese človeku srečo, ribico, o katerej mi je pravil pokojni oče. O poznam jo, plavuti ima ozki in kakor z zlatom obrobljeni, a njen rep se blesti kot dijamanti. Kdor ujame to ribico, pravil mi je oče, priveže jo samó za vado v mrežo in kmalu ujame po več sto najlepših in najdražjih rib. Da bi imel to ribico, kako lahko bi potem obogatel in imel vsega obilo. Zidal bi si kraj morja krasno palačo in v njej bi živel brez vseh skrbij, kakor živi velika gospóda. Vse bi me pozdravljalo, vse bi se mi klanjalo. Na vsak moj migljej vzdignilo bi se mnogo rok, da izpolnijo mojo željo. Srečen in zadovoljen bi živel do konca svojega življenja.“

Takó je govoril ribič sam v sebi in gledal, kako so plesale ribice okolo njegove mreže in kako vesele so bile svoje prostosti.

Ali kaj gleda tako zamišljeno mladi ribič ravno sedaj pod vodo, kjer se vrté ribice? Kam se je zagledalo njegovo oko, kaj opazuje tako natanko? Oj dà, ribica je, plavuti ima ozki in z zlatom obrobljeni, a rep se jej blesti kakor dijamanti. „O, to ni druga, nego óna ribica, o katerej mi je pravil pokojni oče. O, da bi vsaj prišla v mrežo, da bi se vsaj hotela približati in takój bi jo imel, ž njo pa sreče obilo! O, pridi, pridi ribica, z zlatom obrobljena, z dijamanti okrožena, pridi, usmili se ubogega ribiča!“

Toda glej! ribica zbeži urno plavajoč od čolna, kakor bi se bila ustrašila ribiča in njegove mreže, ž njo pa splava tudi upanje mladega ribiča po vodi — —

Stoj, ribič mladi! ne veš li več, da ti je rajnki oče pravil, da mora tisti, ki hoče ujeti sreče ribico, vsak dan moliti in se Bogu priporočiti? Si li ti storil danes to, si li storil včeraj? Kaj pogleduješ tako žalosten za ribico? Odplavala je, in ž njo odplavala je tudi tvoja sreča — — —

(Dalje sledi.)

